

Skrivena povijest četrdesetoga retka - broj sedamnaest

Drugo jao – četvrti dio

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 i 637

„Ključ“ koji otvara bezdan jest bitka kod Ninive, ispunjena 627. godine, pet godina prije nego što je Muhamed umro 632. Pet godina kasnije, 637. godine, muslimanske su snage zauzele prijestolnicu Perzije, jedne od dviju velikih supersila koje su sudjelovale u bitki kod Ninive. Taj je događaj dramatično promijenio ravnotežu snaga na Bliskom istoku. Bitka kod Ninive 627. godine iscrpila je snagu Perzijskoga Carstva, a deset godina poslije Perzijsko je Carstvo prestalo postojati.

Poniženje — 782

Sto pedeset godina nakon Muhamedove smrti 632. godine, u Abasidskom pohodu 782. godine, abasidska vojska (navodno oko 95.000 ljudi) pokrenula je golemu invaziju na bizantski teritorij u Maloj Aziji (današnja Turska). Napredovali su sve do Hrizopolisa, neposredno preko Bosporskoga tjesnaca od Konstantinopola — došavši vrlo blizu bizantskoj prijestolnici. Bizantinci su, pod carem Irenom, pretrpjeli težak poraz. Kao posljedica toga, Bizantinci su bili prisiljeni potpisati ponižavajuće trogodišnje primirje, pristajući plaćati velik godišnji danak (oko 70.000–90.000 zlatnih dinara) te predati svilene haljine i taoce. Taj je pohod bio jedan od najvećih i najuspješnijih abasidskih prodora u bizantske zemlje tijekom 8. stoljeća. Pokazao je rastuću moć Abasidskoga Kalifata i trajno slabljenje Bizantskoga Carstva.

Pet mjeseci

U devetom poglavlju Otkrivenja „pet mjeseci“, što odgovara stotinu i pedeset godina, spominje se dvaput: jednom u petom retku, a ponovno u desetom retku.

I dano im je bijaše da ih ne ubijaju, nego da ih muče pet mjeseci; i njihova muka bijaše kao muka škorpiona kada ubode čovjeka. I u one će dane ljudi tražiti smrt, i neće je naći; i poželjet će umrijeti, a smrt će bježati od njih. I obličja skakavaca bijahu kao konji pripravljeni za boj; i na glavama im bijaše kao krune slične zlatu, a lica im bijahu kao lica ljudi. I imali su kosu kao kosu žena, a zubi im bijahu kao zubi lavova. I imali su oklope, kao oklope od željeza; i šum njihovih krila bijaše kao tutnjava bojnih kola s mnogo konja koji jure u boj. I imali su repove slične škorpionima, i u njihovim repovima bijahu žaoci; i njihova moć bijaše da nanose zlo ljudima pet mjeseci. Otkrivenje 9:5–10.

U petoj trubi devetoga poglavlja Otkrivenja nalaze se dva različita proročka razdoblja od po sto pedeset godina. Prvo traje od Muhamedove smrti 632. godine do poniženja carice Irene Istočnoga Rima 782. godine. Deveto poglavlje vrlo podrobno prikazuje uspon islama. Od ujedinjenja

plemena 606. godine, preko bitke kod Ninive 627. godine, do Muhamedove smrti 632. godine, a zatim do poraza Perzije 637. godine, uspon i pad islama pomno se prate u Božjoj proročkoj Riječi. Islam Arabije sila je u prvom proročanstvu o mučenju koje obuhvaća sto pedeset godina. Ujedinjenje plemena koje je Muhamed ostvario 606. godine; zatim „ključna” bitka kod Ninive 627. godine, nakon čega slijedi Muhamedovo predviđanje propasti i Perzije i Rima oko 628. godine, a potom i njegova smrt 632. godine. Ti datumi predstavljaju određeni slijed događaja u okviru islama.

Sto pedeset godina nakon što je Muhamed umro 632., uporište islama premjestilo se iz Arabije u Tursku, dok je Istočni Rim potiskivao sve do Carigrada. Prvo jao predstavljalo je islam Arabije, a drugo jao predstavljalo je islam Turske. Unutar prvoga jao, oba vremenska proročanstva od sto pedeset godina prepoznaju razliku između islama Arabije i islama Turske, upravo onako kako je ta ista istina predstavljena u razlici između prvoga i drugoga jao.

Prvih sto pedeset godina započelo je propašću Perzije, a završilo time što je Rim bio stiješnjen unutar zidina Konstantinopola. Drugo razdoblje od sto pedeset godina započelo je Osmanovom (također zvanom Ottman) pobjedom kod Nikomedije. Osmanska pobjeda kod Nikomedije odnosi se na opsadu Nikomedije (današnji İzmit, Turska), koja se odvijala od 1333. do 1337., kada je sultan Orhan Gazi (sin Osmana I., utemeljitelja Osmanskoga bejlika) opkolio važan bizantski grad Nikomediju. Grad je odolijevao nekoliko godina, ali se naposljetku predao 1337. zbog gladi i nestašice zaliha. Bizantskom je garnizonu bilo dopušteno otići u Konstantinopol. Nikomedija je bila jedno od posljednjih većih bizantskih uporišta u Maloj Aziji (Anatoliji). Njezin je pad praktično označio kraj bizantske vlasti u većem dijelu zapadne Anatolije. Ova je pobjeda omogućila Osmanlijama da učvrste svoju vlast u Bitiniji i dalje se prošire prema Bosporskom tjesnacu. Bila je to velika odskočna daska prema konačnom osmanskome osvajanju Konstantinopola (koje se dogodilo više od stoljeća poslije, 1453.). Opsada se često smatra jednom od ključnih ranih pobjeda koje su mali osmanski bejlik preobrazile u regionalnu silu u usponu.

Kad je drugo razdoblje od sto pedeset godina unutar prve trube završilo 27. srpnja 1449., posljednji Konstantin zatražio je dopuštenje od islamskoga sultana da stupi na prijestolje Istočnoga Rima, trpeći tako isto poniženje koje je carica Irena pretrpjela na kraju prvih sto pedeset godina dvaju „petomjesečnih” razdoblja iz devetoga poglavlja Otkrivenja. Poniženje „carice Irene”, kao i „Konstantina posljednjega”, predoznávalo je kasnije poniženje Osmanlija, kada su po završetku vremenskoga proročanstva drugoga jao zatražili zaštitu od četiriju velikih europskih sila pred prijetnjom Egipta.

Panteon

Pioniri su ispravno razumjeli i naučavali da se izraz „mjesto njegova Svetišta bijaše oboreno” u Danielu 8,11 ispunio po Konstantinu.

Da, uzvisio se čak do kneza vojske, i po njemu je bila ukinuta svagdanja žrtva, a mjesto njegova svetišta bilo je oboreno.

Ovdje označeno „svetište” bio je hram Panteon u gradu Rimu, a „mjesto” toga hrama bio je Rim. Rim je bio „oboren” od Konstantina kada je odlučio premjestiti prijestolnicu svojega carstva u Konstantinopol godine 330. Jedanaesti redak povezuje se s trinaestim poglavljem Otkrivenja, a drugi redak označava iste događaje.

I Zvijer koju vidjeh bijaše kao leopard, i noge joj bijahu kao u medvjeda, a usta njezina kao usta lavlja; i zmaj joj dade svoju moć, i svoje prijestolje, i veliku vlast.

Zmaj je bio poganski Rim, a poganski je Rim predao svoje „prijestolje” vlasti rimskoj crkvi 330. godine, kada je premjestio prijestolnicu na istok, ostavljajući tako vakuum moći koji je papinska crkva rado iskoristila. Kada niz istočnoga Rima započnemo od 330. godine pa sve do 1453., nalazimo da je na početku proročanstva o istočnome Rimu grad Rim ponižen Konstantinovim odbacivanjem Rima. To je poniženje bilo ponovljeno s caricom Irenom 782. godine, na završetku prvih sto pedeset godina mučenja. Oba su ta poniženja bila ponovljena po Konstantinu posljednjem.

Neobični usponi i padovi

Peta i šesta truba iz devetog poglavlja Otkrivenja donose pojedinosti o padu istočnog Rima, a istodobno bilježe uspon i pad islama. Nadahnuće nas obavještava da proučavamo „uspon i pad” kraljevstava u knjigama Daniela i Otkrivenja. Ta kraljevstva posjeduju vlastita posebna obilježja povezana s njihovim osebujnim „usponima i padovima”. Pad Jude bio je prouzročen trima napadima na Jeruzalem. Hebreji su bili odvedeni u Babilon i vratili bi se na temelju triju uredbi, koje bi pokrenule 2.300 godina što su dovele do toga da tri anđela stupe u povijest od 1798. do 1844. godine. Babilon je pao u jednoj noći. Rim se raspao, a unutar njegova raspada bila su iznesena dva aspekta Rima pod određenjem ili zapadnog ili istočnog Rima. Uspon i pad ptolemejskog carstva i seleukidskog carstva u prvoj trećini Daniela jedanaest predočuje uspon i pad papinskog Rima. To je svjedočanstvo jednostavno zaključak priče o Aleksandru i raspadu Grčke. Za razliku od Rima, Grčka se podijelila na četiri dijela koja su naposljetku postala dva. Rim se podijelio na istok i zapad, a potom je zapadni Rim proročki bio podijeljen na tri dijela, predstavljajući trostruku vladavinu Rima. Za istočni Rim, Konstantin je svoje kraljevstvo podijelio svojim trima sinovima. Jasno je da su zapadni i istočni Rim usporedne linije koje predstavljaju Rimsku crkvu i Rimsku državu. Uz tu dvostruku podjelu postoji i daljnja trostruka podjela. Grčka je bila četiri u dva, Babilon jedna noć, Juda tri napada. Kod islama je njihov „uspon” prikazan kao „oslobođanje”, a njihov „pad” kao „obuzdavanje”.

Njihov uspon započeo je s Muhamedom, a bili su obuzdani 11. kolovoza 1840. Bili su oslobođeni i odmah obuzdani 11. rujna. Nedavno su bili oslobođeni 7. listopada 2023. i od tada su obuzdani u Gazi. Islam će ponovno biti oslobođen kako bi označio postavljanje slike Zvijeri. Crta islamske proročke povijesti koja je prikazana u devetom do jedanaestom poglavlju knjige Otkrivenja prepoznaje proročku povijest islama trećeg jao. „Proročka povijest islama trećeg jao” također je prikazana sedmim, a također i trećim anđelom. Treći anđeo stigao je 22. listopada 1844., kada je sedmi anđeo počeo trubiti. Treći anđeo i treće jao ušli su u proročku povijest 11. rujna. Od 11. rujna pa sve do nedjeljnog zakona, proročka povijest prvog i drugog jao bila je, i još uvijek jest, u

ponavljanju.

„Ključ“ bitke za Ninivu dovodi dvije sile, Rim i Perziju, u izravnu i nerazdvojivu vezu s islamom. Niniva jasnije nego ijedan drugi odlomak Svetoga pisma označava postupnu propast i zapadnoga i istočnoga Rima.

Herod je simbol zmaja; on je predstavljao Rim. Zmaj na svršetku svijeta jesu Ujedinjeni narodi. Kod nedjeljnog zakona šesto kraljevstvo pada, sedmo započinje, ali oni predaju svoje kraljevstvo osmom kraljevstvu na vlastitoj rođendanskoj gozbi. Sedmo je kraljevstvo upravo rođeno i odmah pristaje dati svoje kraljevstvo bludnici Babilonskoj za jedan sat, kao što je predloženo time što je Herod obećao Salomi do polovice svojega kraljevstva.

Upravo ondje gdje Sjedinjene Države padaju, Ujedinjeni narodi se rađaju i trostruki savez se provodi. Herod je zmaj, a Herodijada je papinstvo, a Sjedinjene Države su Saloma. Herod je bio u nezakonitom bračnom savezu, jer je bio oženjen ženom svoga brata, a na proročkoj razini bio je u incestuoznom odnosu sa Salomom, jer je jasno da ju je požudno promatrao dok je plesala. Zmaj ima odnos i s majkom i s kćeri. To je važno uočiti kada utvrdite da zapadni i istočni Rim predstavljaju, redom, crkveno umijeće i državno umijeće. Rim, četvrto kraljevstvo biblijskog proroštva, proročki je postavio papinstvo na prijestolje, i time je predložio Sjedinjene Države koje će ponovno postaviti papinstvo na prijestolje.

Postupna propast zapadnoga Rima od 330. do 476. predstavlja postupnu propast Sjedinjenih Američkih Država od 1798. do nedjeljnog zakona. Godina „330.“ i godina „1798.“ obje su proročki međaši nazvani „određeno vrijeme“ ili „vrijeme svršetka“ u knjizi proroka Daniela. Godina 330. označava početke zapadnoga i istočnoga Rima. Završetak obaju jest poniženje rimskoga vođe, upravo kao što je Konstantin na početku ponizio grad Rim. Godina 476. bila je završetak jednoga proročkoga razdoblja koje označava kako se ugledna politička struktura Rima raspala kroz tri koraka. Razdoblje koje je započelo odbacivanjem grada 330. godine bilo je praćeno poniženjem čitave njihove političke strukture — njihove slavne republike, koja je bila glavni predmet hvale drevnoga Rima, bilo je rastavljeno, te je naposljetku doseglo 476. godinu, kada nad Rimom više nikada neće biti vladara koji bi bio od stvarne rimske krvne loze. Dvije linije Rima koje počinju 330. godine, i odlomak u kojemu su te dvije linije iznesene, također uključuju dvije proročke linije od pet mjeseci. Linija zapadnoga Rima započinje i završava postupnim poniženjem. Linija istočnoga Rima započinje i završava postupnim poniženjem 1449. godine, kada je Konstantin Posljednji zatražio dopuštenje da vlada.

Jedno od razdoblja od pet mjeseci vodi do kraja arapskog islama kao središta proročanstva i do početka turskog islama 782. godine. Na taj je datum carica Irena ponižena, u skladu s poniženjem posljednjega Konstantina na kraju drugoga proročanstva o pet mjeseci. Dva proročanstva od pet mjeseci unutar jednog narativa od petnaest redaka. Jedno prikazuje povijest islama Arabije, drugo islam Turske. Oba završavaju poniženjem istočnoga Rima. Zaključak jednoga od proročanstava ispunjen je poniženjem žene, a drugoga poniženjem muškarca. Redak na redak, ona prepoznaju poniženje Crkve i države istočnoga Rima. Oba poniženja uzrokovana su islamom prvoga jao. Poniženje posljednjega Konstantina 1449. godine započinje razdoblje od četiri godine koje

završava 1453. godine, padom zidina Konstantinopola. Godina 1449. predstavlja poniženje, a 1453. zidine padaju i jedno kraljevstvo završava.

Smrt Muhameda

Jedno od dvaju razdoblja od pet mjeseci započinje smrću Muhameda, koji je u jedanaestom retku označen kao „kralj nad njima“.

I imali su nad sobom kralja, anđela bezdana, kojemu je ime na hebrejskom Abaddon, a na grčkom mu je ime Apollyon.

Kralj nad njima bio je Muhamed, jer je on prepoznat u prvom retku, te stoga nije neka druga islamska osoba; on je Muhamed kralj, a kralj je kraljevstvo, i islam je kraljevstvo Muhameda.

I zatrubi peti anđeo, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i njemu bi dan ključ bezdana. I otvori bezdan, i iz bezdana se uzdignu dim kao dim velike peći; i sunce i zrak potamnješe od dima bezdana. I iz dima iziđoše na zemlju skakavci; i njima bi dana vlast kakvu imaju zemaljski škorpioni. Otkrivenje 9,1–3.

Ponavljjanje prvoga i drugoga jaoa unutar trećega jaoa odgovara ponavljanju prvoga i drugoga anđela unutar trećega anđela. Muhamedu, kralju, bio je dan ključ da otvori bezdan, a 11. rujna određuje kada je treći anđeo osnažen. Krist se zatim, kao silni anđeo, spustio kada je prvi Bileamov udar stigao u proročku povijest. Tada se bezdan otvorio i islam je ponovno postao predmetom svjetske povijesti. Krist je zatim poveo svoj narod natrag na stare staze Jeremijine, te se počela oglašavati poruka trećega jaoa i trećega anđela. Godine 2015. Trump je objavio svoju namjeru da se kandidira za predsjednika, potaknuvši tako globalističke zmajске sile, a bezdan je tada oslobodio ateizam koji je na koncu usmratio Trumpa na ulicama Sodome i Egipta. Kod nedjeljnoga zakona zvijer koja je osma, a od sedmorice je, uzaći će iz bezdana. Početak vremena zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće i njegov završetak označuju uspon sile iz bezdana.

Zvijer koju si vidio bijaše, i nije; i uzaći će iz bezdana te otići u propast. I divit će se oni koji prebivaju na zemlji, kojih imena nisu zapisana u knjizi života od postanka svijeta, kad ugledaju zvijer koja bijaše, i nije, a ipak jest. Otkrivenje 17,8.

Islam je ključ koji je otvorio bezdan 11. rujna i koji otvara bezdan u vrijeme nedjeljnog zakona. Usred vremena zapečaćenja, zmaj-zvijer globalizma također je izišao iz bezdana.

I kad svrše svoje svjedočanstvo, zvijer što izlazi iz bezdana zaratit će protiv njih, i nadvladat će ih, i ubiti ih. Otkrivenje 11:7.

Ključ koji otvara sva tri orijentira moći iz bezdana bio je dan Muhamedu, kralju kraljevstva islama. Bitka kod Ninive 627. godine predstavljala je sukob između dviju sila koji je iscrpio moć obaju zaraćenih protivnika, što je omogućilo islamu da se brzo uzdigne na vlast. Ključ je okrenut 11. rujna i uspon islama je započeo, premda je nedugo potom bio obuzdan. Bitka kod Ninive bila je predočena 11. rujna, jer je ondje uspon islama započeo dok je silni anđeo silazio da obasja zemlju svojom slavom, a zvijezda, što znači glasnik, također je pala s neba. Bitka kod Ninive također je predočena na svršetku, kada stigne zakon o nedjelji i započne drugo razdoblje mračnoga srednjeg

vijeka dok dim islamske religije zaklanja sunce.

Exeter

Nedjeljni zakon predložen je slikom kada je poruka ponoćnoga pokliča stigla na taborni sastanak u Exeteru. Tada započinju završni pokreti uspostavljanja slike zvijeri. Oblikovanje, odnosno uspostavljanje slike započelo je 11. rujna, ali na završetku razdoblja, razdoblje proglašavanja ponoćnoga pokliča također je fraktal čitavoga razdoblja oblikovanja slike koje je započelo 11. rujna. Početak predstavlja svršetak. Prvo jao predložuje treće jao, kao što prvi anđeo predložuje trećega anđela. Bitka kod Ninive na završetku vremena pečačenja poistovjećuje bitku kod Ninive na početku. Bitka kod Ninive kod nedjeljnoga zakona završetak je vremena pečačenja koje je započelo 11. rujna, ali ona je također i završetak razdoblja proglašavanja ponoćnoga pokliča. Bitka kod Ninive stoga je predložena na početku proglašavanja ponoćnoga pokliča, što označava završne korake u oblikovanju slike zvijeri u Sjedinjenim Državama, a kod nedjeljnoga zakona započinje početak oblikovanja slike zvijeri u svijetu. Niniva je ključ koji usklađuje različite crte koje svoje savršeno ispunjenje nalaze u skrivenoj povijesti četrdesetoga retka.

Nastavit ćemo dalje u sljedećem članku.